

nog een liedje voor I

eenzaam is het woord, bevroren
onder lawines van lawaai en zwijgen
verwarm het met je adem, zorg
dat iemand het hoort

misschien een vrouw uit den vreemde
die er geen jota van verstaat
maar als geen ander zal begrijpen
over wie het allemaal gaat

een mens heeft gemeenschap nodig,
desnoods berichten uit een kabel
aan de navel van een muur: verre
gezichten die jou vertrouwd worden
een soort familie op de duur

niemand kan zonder verwanten
even verwickeld en verward
en net zo verpand aan het wonder
van een vogel in de morgen,
een sneeuwkllokje onder
een heester, de eerste botten
aan een tak

het woord loopt op een gebroken
hak als het door geen mond
wordt opgelezen, het is een lastig
ongemak waarvan alleen
een gehoorde kan genezen

Staf De Wilde